

Почуй історію Олени, українки, яка переїхала з шестирічною донькою

Олена:

Привіт! Мене звати Олена, мені 32 роки. Я з Чернігівської області, з маленького містечка прикордонного. Я приїхала до Польщі, бо наше місто було в окупації 32 дні. Як тільки війська відійшли - там плюс мінус два тижні - прилетіла ракета одна до нашого міста. І я на наступний день вже виїхала з міста, бо переживала за дочку, за себе і вирішила їхати.

Інтерв'юер:

Розкажіть про перший досвід роботи у Польщі?

Олена:

Пішла дізналася. Мене на перший час взяли лише на 6 годин. Зараз я вже по 10-12 годин працюю. Для мене я вже втягнулася, і то не проблема. Більшість добре відносяться. На роботі так з початку з «презрением» трішечки. А потім мене зараз так люблять що за мене всі б'ються. Бо я швидко все роблю, добре роблю. Кажуть "Олена давай до нас іди попрацюй" Добре все.

Інтерв'юер:

Що би ви порадили жінкам, які лишили свої домівки?

Олена:

Не треба надіятись що тут тобі хтось буде давати кошти просто так, що ти тут завжди будеш під опікою. Тобто треба розраховувати в першу чергу на себе, бо тільки ти зможеш собі знайти гарне житло, зможеш забезпечити собі гарне життя. Так, допомога на перший час потрібна. Вона є, але не завжди буде, і якщо ти хочеш «лакшері» життя - іди працюй, будь ласка, на одну, на дві праці. І будеш мати «лакшері» життя собі.